

461

Besluit van 3 oktober 1987, houdende wijziging van de Premiereregeling en aanvullende voorzieningen beroepsmilitairen van de krijgsmacht 1982

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van de Staatssecretaris van Defensie van 25 mei 1987, afdeling Pensioenen en Wachtgelden, nr. D 87/095/17736;
Gelet op artikel 12 van de Militaire Ambtenarenwet 1931 (Stb. 519);
De Raad van State gehoord (advies van 4 augustus 1987, nr. W07.87.0224);

Gezien het nader rapport van de Staatssecretaris van Defensie van 28 september 1987, afdeling Pensioen en Wachtgelden, nr. D87/095/26852;

Hebben goedgevonden en verstaan:

ARTIKEL I

De Premiereregeling en aanvullende voorzieningen beroepsmilitairen van de krijgsmacht 1982 (Stb. 1982, 648)¹ wordt als volgt gewijzigd:

A. Artikel 8 wordt vervangen door:

Artikel 8 Werkloosheidsuitkering

1. Een militair die voor bepaalde tijd is aangesteld geweest bij het beroepspersoneel en die de uit zijn aanstelling voortvloeiende verplichting heeft volbracht, of daaraan niet heeft kunnen voldoen door een naar het oordeel van Onze Minister niet aan hemzelf te wijten oorzaak en die op de datum van zijn ontslag werkloos is, kan naar regelen en onder voorwaarden te stellen door Onze Minister in het genot worden gesteld van een uitkering overeenkomstig de normen en de voorwaarden welke bij of krachtens de Werkloosheidswet (Stb. 1986, 566) zijn vastgesteld, voor zover hierna niet anders is bepaald.

2.a. Een militair die voor bepaalde tijd is aangesteld geweest bij het beroepspersoneel, aan wie ontslag is verleend, heeft in geval van gehele of gedeeltelijke werkloosheid, naar regelen en onder voorwaarden te stellen door Onze Minister, voor zover hierna niet anders is bepaald, recht op een uitkering of aansluitende uitkering overeenkomstig de normen en de voorwaarden welke bij of krachtens de Werkloosheidswet (Stb. 1986, 566) zijn vastgesteld:

1e indien hij in de periode van twaalf maanden onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag tenminste 130 dagen in dienstbetrekking heeft gewerkt;

2e zolang hij de leeftijd van 23 jaar nog niet heeft bereikt, indien hij aantoonst tevens in een periode van drie jaar onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag tenminste gedurende 130 weken een dienstbetrekking van niet bijkomstige aard te hebben gehad.

b. Ten aanzien van de militair, die:

1e in een regelmatig arbeidspatroon op hetzij meer hetzij minder dan 5 dagen per week werkt, bedraagt het aantal dagen, waarop hij in de onder a bedoelde periode van twaalf maanden in dienstbetrekking moet hebben gewerkt, in plaats van 130, het 26-voudige van het gemiddeld aantal volgens dat arbeidspatroon per week gewerkte dagen, evenwel niet minder dan 65;

2e in een onregelmatig arbeidspatroon op gemiddeld minder dan 5 dagen per week heeft gewerkt, bedraagt het aantal dagen, waarop hij in de onder a bedoelde periode van twaalf maanden in dienstbetrekking moet hebben gewerkt, in plaats van 130, het 26-voudige van het aantal dagen, waarop hij in die periode van twaalf maanden gemiddeld per week heeft gewerkt, evenwel niet minder dan 65. Indien in weken, gelegen in de periode van twaalf maanden, niet of op minder dan 2 dagen per week is gewerkt, worden die dagen, alsmede die weken, niet in aanmerking genomen voor de berekening van het aantal dagen waarop de militair moet hebben gewerkt. Indien het berekende aantal dagen, waarop de militair moet hebben gewerkt, uitkomt op een gebroken getal, wordt dit naar boven tot een geheel getal afgerond;

3e in de onder a bedoelde periode van twaalf maanden uitsluitend of vrijwel uitsluitend werkzaamheden heeft verricht welke naar hun aard slechts beschikbaar zijn gedurende één of meer jaarlijks terugkerende perioden, bedraagt het aantal dagen waarop hij in die periode van twaalf maanden in dienstbetrekking moet hebben gewerkt, 80 in plaats van 130.

c. De militair heeft geen recht op de onder a bedoelde uitkering zolang recht bestaat op een uitkering ingevolge het eerste lid.

3. De termijn gedurende welke de uitkering als bedoeld in het eerste lid kan worden toegekend is na een verblijf in werkelijke dienst van korter dan drie jaar, ten hoogste zesentwintig weken en na een verblijf in werkelijke dienst van drie jaar of langer, ten hoogste tweeënvijftig weken. Voor een militair die dienst heeft verricht als vlieger, wordt de termijn voor elke volbrachte verlengde verplichting van twee jaar vermeerderd met zesentwintig weken.

4. Tenzij een ingevolge het tweede lid geldend recht op uitkering op grond van het zesde, zevende of achtste lid op een vroeger tijdstip is geëindigd, eindigt dit recht:

a. voor de militair die op de ingangsdatum van de uitkering de leeftijd van 23 jaar nog niet bereikt heeft, op de dag, gelegen een half jaar na die datum;

b. voor de militair die op de ingangsdatum van de uitkering 23 jaar of ouder is, doch jonger dan 30 jaar, op de dag, gelegen een jaar na die datum;

c. voor de militair die op de ingangsdatum van de uitkering 30 jaar of ouder is, doch jonger dan 35 jaar, op de dag, gelegen anderhalf jaar na die datum;

d. voor de militair die op de ingangsdatum van de uitkering 35 jaar of ouder is, op de dag, gelegen twee jaar na die datum, indien de militair op die dag de leeftijd van 60 jaar nog niet heeft bereikt;

e. voor de militair als bedoeld onder a tot en met c, een half jaar na afloop van de in deze onderdelen bedoelde termijn, indien hij aantoonst in een periode van zes jaar onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag ten minste 4½ jaar in dienstbetrekking van niet bijkomstige aard werkzaam te zijn geweest;

f. op de eerste dag van de maand waarin de militair de leeftijd van 65 jaar bereikt, indien hij op de onder d bedoelde dag 60 jaar of ouder is.

5.a. De uitkering gaat in op de dag waarop het ontslag ingaat, tenzij het een aansluitende uitkering op grond van het tweede lid betreft, in welk geval de uitkering ingaat met ingang van de dag volgende op de termijn van de uitkering, bedoeld in het derde lid;

b. Indien zich op de onder a bedoelde dag een omstandigheid voordoet welke leidt tot het vervallen van het recht op uitkering ingevolge het achtste lid, onder b, gaat de uitkering in op de eerste dag volgende op die waarop bedoelde omstandigheid is geëindigd.

6. Ten aanzien van een militair die voor bepaalde tijd is aangesteld geweest bij het beroepspersoneel en die op of na de datum van zijn ontslag uit hoofde van arbeidsongeschiktheid aanspraak heeft of krijgt op doorbetaling van zijn laatstgenoten bezoldiging wordt de uitvoering van dit artikel opgeschort tot het einde van het tijdvak waarover die aanspraak bestaat.

7.a. De militair die voor bepaalde tijd bij het beroepspersoneel is aangesteld geweest, die in het genot is van een uitkering ingevolge dit artikel en die wegens ziekte verhinderd wordt arbeid te verrichten, ontvangt gedurende de tijd van bedoelde verhindering, doch hoogstens gedurende een tijdvak van 52 weken een uitkering ten bedrage van 70% van de laatstgenoten bezoldiging. De in het derde en vierde lid genoemde termijn wordt in geval van ziekte verlengd met de duur van ziekte, met een maximum van ten hoogste 52 weken.

b. De militair die op de dag volgende na afloop van de onder a bedoelde termijn arbeidsongeschikt is, ontvangt, zolang die ongeschiktheid duurt, doch uiterlijk tot de eerste dag van de maand waarin hij de leeftijd van 65 jaar bereikt, een uitkering overeenkomstig de bepalingen van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering.

8.a. De uitkering wordt niet uitbetaald voor de duur dat de militair:

1e niet voldoet aan de hem door Onze Minister opgelegde verplichtingen;

2e zich niet als werkzoekende bij het Gewestelijk Arbeidsbureau heeft doen inschrijven en ingeschreven doet blijven tot het tijdstip waarop hij de leeftijd van 57,5 jaar heeft bereikt;

3e ingeval van arbeidsongeschiktheid niet binnen redelijke termijn geneeskundige hulp inroept en zich niet gedurende zijn arbeidsongeschiktheid onder behandeling blijft stellen, of de voorschriften van de behandelende geneeskundige niet opvolgt.

b. Het recht op uitkering kan geheel of gedeeltelijk vervallen worden verklaard, indien de militair:

1e de door Onze Minister in verband met de uitvoering van dit artikel gevraagde inlichtingen niet verstrekt dan wel onjuist of onvolledig verstrekt;

2e als ingeschrevene bij het Gewestelijk Arbeidsbureau verzuimt gevolg te geven aan een oproeping of aanwijzing van dat bureau, die kan leiden tot het verkrijgen van werk, dat voor hem passend kan worden geacht dan wel weigert dergelijk werk te aanvaarden;

3e niet ernstig tracht werk te vinden;

4e blijkens een andere dan een der hiervoor genoemde omstandigheden niet onvrijwillig werkloos is;

c. Het onder a en b gestelde is niet van toepassing, indien de militair van een van de gedragingen als daar bedoeld redelijkerwijs geen verwijt kan worden gemaakt.

9. De uitkering bedraagt 70% van de laatstelijk genoten bezoldiging, met dien verstande, dat het bedrag van de uitkering van de gehuwde, niet duurzaam gescheiden levende, militair niet daalt beneden het maandbedrag van het minimumloon, dat krachtens de artikelen 7, 8 en 14 van de Wet minimumloon en minimum vakantiebijslag (Stb. 1968, 657) geldt voor werknemers van dezelfde leeftijd als de militair, vermeerderd met de daarover berekende vakantiebijslag.

10.a. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder laatstelijk genoten bezoldiging verstaan, de som van:

- de bezoldiging waarop recht bestond op de dag voorafgaande aan het ontslag, en
- de vakantie-uitkering.

Van de datum af, waarop, indien de gewezen militair in dezelfde rang of stand of klasse in dienst was gebleven vorenbedoelde som, anders dan tengevolge van wijziging in de voor bezoldiging geldende diensttijd, een ander bedrag zou hebben belopen, treedt dat andere bedrag in de plaats van bedoelde som.

b. De hiervoor bedoelde laatstelijk genoten bezoldiging wordt ten hoogste gesteld op het in het eerste lid van artikel 9 der Coördinatiewet Sociale Verzekering (Stb. 1966, 64) bedoelde maximum dagloon, eventueel verhoogd of verlaagd krachtens artikel 9a van die wet, omgerekend naar een bedrag per maand gebaseerd op een gemiddeld door de militair gewerkt aantal dagen per maand.

11. Voor de toepassing van het tiende lid wordt de laatstelijk genoten bezoldiging in voorkomend geval verhoogd met de vliegtoelage waarop de militair op grond van artikel 2 van de Regeling vliegtoelagen zeemacht 1986 (Stb. 1987, 16) dan wel artikel 47 van de Regeling inkomsten militairen land- en luchtmacht 1969 laatstelijk aanspraak had.

12.a. Op de uitkering worden geheel in mindering gebracht loon dat de militair geniet zonder hiervoor te werken alsmede inkomsten wegens loonderving of verband houdende met de beëindiging van een dienstbetrekking, voor zover deze inkomsten betrekking hebben op de periode, waarover hij recht heeft op uitkering ingevolge dit artikel.

b. Op de uitkering worden voor een gedeelte, gelijk aan het percentage van de laatstelijk genoten bezoldiging waarnaar de uitkering is berekend, in mindering gebracht de inkomsten uit arbeid of bedrijf, door de militair verricht in de periode, waarover hij recht heeft op uitkering ingevolge dit artikel.

c. De onder a en b genoemde inkomsten worden op de uitkering niet in mindering gebracht, voor zover zij door de militair reeds vóór het tijdstip van ontslag werden genoten naast de inkomsten uit de dienstbetrekking waaruit hij is ontslagen.

13. Indien de militair tijdens het genot van de uitkering overlijdt, wordt tot en met de laatste dag der tweede maand, volgende op die, waarin het overlijden plaatsvond - voor zover mogelijk in een bedrag ineens - 100% van de laatstelijk genoten bezoldiging uitbetaald:

- a. aan de langstlevende der echtgenoten indien de overledene niet duurzaam van de andere echtgenoot gescheiden leeft;
- b. bij ontstentenis van de onder a bedoelde persoon aan de minderjarige wettige of natuurlijke kinderen;
- c. bij ontstentenis van de onder a en b bedoelde personen aan degenen ten aanzien van wie de overledene grotendeels in de kosten van het bestaan voorzag en met wie hij in gezinsverband leefde.

Het bepaalde in de leden 3 en 4 betreffende de duur van het recht op uitkering, blijft voor de toepassing van dit lid buiten beschouwing.

14. In bijzondere gevallen kan Onze Minister van het hierboven bepaalde ten gunste van de militair afwijken.

B. Artikel 9 wordt vervangen door:

Artikel 9 Inkomstensuppletie

1. Regels, gesteld op grond van artikel 25 van de Invoeringswet stelselherziening sociale zekerheid (Stb. 1986, 567) zijn van overeenkomstige toepassing ten aanzien van de militair die voor een bepaalde tijd is aangesteld geweest bij het beroepspersoneel.

2. Een militair, die voor een bepaalde tijd is aangesteld geweest bij het beroepspersoneel en als vlieger een verlengde verplichting van twee jaar heeft volbracht, heeft – indien hij na zijn ontslag inkomsten uit of in verband met arbeid of bedrijf verkrijgt en voor zover deze inkomsten minder bedragen dan de in artikel 8 bedoelde werkloosheidsuitkering – aanspraak op een inkomstensuppletie, welke gelijk is aan het verschil tussen de werkloosheidsuitkering, waarop hij op grond van artikel 8 aanspraak zou hebben en die inkomsten.

3. De termijn gedurende welke aanspraak op suppletie als bedoeld in het tweede lid bestaat, is gelijk aan de termijn, gedurende welke de militair aanspraak zou hebben op de werkloosheidsuitkering als bedoeld in artikel 8.

ARTIKEL II

1. Ten aanzien van de militair die op de dag voorafgaande aan inwerkingtreding van dit besluit recht heeft op een werkloosheidsuitkering of inkomstensuppletie blijft het bepaalde in de artikelen 8 en 9, zoals deze artikelen op bedoelde dag luidden, van kracht.

2. In aansluiting op de beëindiging van het recht, als bedoeld in het eerste lid, heeft de militair recht op een uitkering ingevolge artikel 8, tweede lid, zoals dat artikel luidt na de datum van inwerkingtreding van dit besluit, wanneer hij aan de aldaar genoemde voorwaarden voldoet.

3. Artikel 8, tweede lid, zoals dat luidt na de datum van inwerkingtreding van dit besluit, is niet van toepassing op de militair die na de datum van inwerkingtreding van de Invoeringswet stelselherziening sociale zekerheid (Stb. 1986, 567) recht heeft op een uitkering ingevolge de Wet werkloosheidsvoorziening (Stb. 1964, 485).

ARTIKEL III

1. Dit besluit treedt in werking met ingang van de tweede dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst en werkt terug tot en met 1 januari 1987.

2. Artikel I, onderdeel A, leden 2 en 4, vervalt op 1 januari 1988.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State en aan de Algemene Rekenkamer.

's-Gravenhage, 3 oktober 1987

Beatrix

De Staatssecretaris van Defensie,
J. van Houwelingen

Uitgegeven de *zevenentwintigste* oktober 1987

De Minister van Justitie,
F. Korthals Altes

¹ Laatstelijk gewijzigd bij koninklijk besluit van 18 december 1986, Stb. 649

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Defensie.

Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 10 november 1987 nr. 217.

ALGEMEEN

1. Inleiding

De voor de onderscheiden categorieën kort verband vrijwilligers, vrijwillig nadienenden, technisch specialisten en luchtvarenden luchtmacht bestaande aanspraken ter zake van (gedeeltelijke) werkloosheid waren oorspronkelijk vastgelegd in afzonderlijke regelingen per krijgsmachtdeel, bij de uitvoering waarvan als uitgangspunt de (oude) Werkloosheidswet (Stb. 1967, 421) werd aangehouden. In het kader van de integratiegedachte, zoals die zich bij de totstandkoming van het Algemeen militair ambtenarenreglement (Stb. 1982, 279) heeft ontwikkeld was het gewenst om ook op andere gebieden te streven naar een evenwichtige onderlinge afstemming van de per krijgsmachtdeel afzonderlijke regelingen. Dit heeft geresulteerd in de Premiereregeling en aanvullende voorzieningen beroepsmilitairen van de krijgsmacht 1982 (Stb. 648) welke regeling één basisregeling beoogde te zijn inzake de vaststelling van premies en andere voorzieningen voor beroepsmilitairen van de krijgsmacht.

Het betreft in deze de categorie beroepsmilitairen, aangesteld voor bepaalde tijd, waarbij de bij de aanstelling betrokken partijen een dienstverhouding van beperkte, vooraf bepaalde, duur nastreven, na ommekomst van welke periode de aanstelling wordt beëindigd. Wanneer deze voor bepaalde tijd bij het beroepspersoneel aangestelde groep militairen bij dienstverlating werkloos is viel zij buiten de werkingssfeer van de (oude) Werkloosheidswet.

Aan burgerambtenaren in tijdelijke dienst kan in geval van werkloosheid bij dienstverlating aanspraak worden verleend op een uitkering op grond van de Uitkeringsregeling 1966 (Stb. 1986, 490). Aangezien voor militair personeel een overeenkomstige regeling niet in het leven werd geroepen is voor de groep voor bepaalde tijd bij het beroepspersoneel aangestelde militairen in de Premiereregeling (artikel 8) neergelegd dat een werkloosheidsuitkering kan worden toegekend overeenkomstig de normen en voorwaarden welke bij of krachtens de Werkloosheidswet (Stb. 1967, 421) zijn vastgesteld. Daarmee werd voortgebouwd op de vroegere aanspraken bij werkloosheid van de onderscheiden categorieën militairen.

Daarnaast werd in artikel 9 van de Premiereregeling de Inkomstsuppletie opgenomen, hetwelk een soortgelijke suppletiereregeling is als die welke in de Werkloosheidswet (Stb. 1967, 421) voor particuliere werknemers was opgenomen. Deze regeling werd voordien in de praktijk beleidsmatig uitgevoerd behalve ten aanzien van de groep vliegers waarvoor reeds een suppletiereregeling bestond.

2. Gevolgen stelselherziening voor militairen

Een van de voorstellen tot herziening van het stelsel van sociale zekerheid (Stb. 1986, nrs. 561 tot en met 568) betreft de integratie van genoemde (oude) Werkloosheidswet en de Wet Werkloosheidsvoorziening (Stb. 1964, 485). Na de inwerkingtreding van de nieuwe Werkloosheidswet (Stb. 1986, 566), alsmede de daarmee verband houdende Invoeringswet stelselherziening sociale zekerheid (Stb. 1986, 567), kan geen nieuw recht op grond van de Wet Werkloosheidsvoorziening (WWV) meer ontstaan. De WWV, die een voorziening biedt voor ieder die werkloos is en voor deelneming aan het arbeidsproces is aangewezen op het verrichten van arbeid in dienstbetrekking, geeft ook aanspraken aan (militaire) ambtenaren die zich in die omstandigheden bevinden. Die aanspraken kunnen ontstaan, hetzij na afloop van een ontslaguitkeringsregeling voor (militair) overheidspersoneel, hetzij direct na ontslag indien om bepaalde redenen (ontslag eigen schuld, anderszins niet onvrijwillig werkloos) geen recht op een ambtelijke uitkering bestaat.

Het vervallen van de WWV-aanspraken ontnemt dus aan de overheids-werknemers mogelijke aanspraken ingevolge die wet. Zonder nadere maatregelen zou een achteruitgang optreden in het totaal van werkloosheidsaanspraken voor (militair) overheidspersoneel.

Voor een bepaalde categorie militairen, met name de militairen aangesteld bij het beroepspersoneel voor onbepaalde tijd, bestaan thans militaire ontslaguitkeringsregelingen die voor wat betreft de aanspraken nagenoeg overeenkomen met de regelingen zoals die gelden voor personeel in dienst van de rijksoverheid en het onderwijs.

Voor die categorieën is een aparte regeling ontworpen, de Regeling WWV-vervangende uitkering welke regeling ten doel heeft de voor bedoelde groepen overheidspersoneel vervallen WWV-aanspraken te compenseren op de voet en krachtens de voorwaarden van de WWV, zoals die wet luidde op de dag voorafgaande aan de inwerkingtreding van de stelselherziende maatregelen. Deze regeling heeft een tijdelijk karakter. Zij loopt af op 1 januari 1988, zijnde de datum, waarop ingevolge het Kabinetsvoornemen het overheidspersoneel daadwerkelijk aan het stelsel van de sociale zekerheid zou dienen deel te nemen.

Zoals hierboven gezien is voor de categorie militairen die voor bepaalde tijd bij het beroepspersoneel is aangesteld in artikel 8 van de Premiereregeling neergelegd dat een werkloosheidsuitkering kan worden toegekend overeenkomstig de normen en voorwaarden welke bij of krachtens de Werkloosheidswet zijn vastgesteld. De invoering van de wetsvoorstellen tot herziening van het sociale zekerheidsstelsel betekent voor deze groep enerzijds dat, aangezien de (oude) Werkloosheidswet is vervallen, geen uitkering naar de normen en de voorwaarden van die wet meer kan worden toegekend, anderzijds dat er voor bedoelde groep militairen geen nieuw recht op grond van de WWV meer ontstaat.

De voorgestelde wijziging van de Premiereregeling heeft dan ook enerzijds ten doel ten aanzien van de werkloosheidsuitkeringen te verwijzen naar de nieuwe Werkloosheidswet (Stb. 1986, 566), anderzijds om de vervallen WWV-aanspraken te compenseren. Evenals de hiervoor genoemde Regeling WWV-vervangende uitkering hebben de in artikel 8 opgenomen bepalingen die beogen de vervallen WWV-aanspraken te compenseren slechts een tijdelijk karakter.

Overwogen is of voor wat betreft de op te nemen compenserende WWV-aanspraken ook voor de beroepsmilitairen voor bepaalde tijd aansluiting gezocht kon worden bij de (nieuwe) ontwerp-Regeling WWV-vervangende uitkering, zoals deze onder meer gaat gelden voor de beroepsmilitairen aangesteld voor onbepaalde tijd.

Ten aanzien van het personeel in dienst van de rijksoverheid, het onderwijspersoneel en het militair personeel, waarvoor de ontwerp-Regeling WWV-vervangende uitkering in het leven wordt geroepen, kan worden opgemerkt dat dit groepen personeel betreft waarvan de regelingen inzake werkloosheid voor wat betreft de aanspraken nagenoeg met elkaar overeenkomen. De ontwerp-Regeling WWV-vervangende uitkering kan als een verlengstuk van die bestaande aanspraken worden gezien.

De overheid heeft ten aanzien van deze groepen een specifieke verantwoordelijkheid, hetgeen geleid heeft tot een bepaalde rechtspositie. Bijvoorbeeld het behoud van het ambtenaarschap in de zin van de Algemene burgerlijke pensioenwet gedurende de uitkering ingevolge het Rijkswachtgeldbesluit 1959 (Stb. 1986, 489), of voor wat betreft de militaire wachtgeldgerechtigde de mogelijkheid om bij arbeidsongeschiktheid recht te doen gelden op een arbeidsongeschiktheidsuitkering ingevolge de Algemene militaire pensioenwet. Daarnaast wordt de gedurende de ontslaguitkering opgebouwde diensttijd voor een deel medegedekt bij de berekening van het ouderdomspensioen.

Deze lijn wordt voor wat betreft genoemde groepen personeel in dienst van de rijksoverheid, het onderwijspersoneel en het militair personeel doorgetrokken in de (nieuwe) ontwerp-Regeling WWV-vervangende uitkering.

De positie van de beroepsmilitair aangesteld voor bepaalde tijd daarentegen is een heel andere. Daarom moest in het verleden in geval van werkloosheid gekozen worden voor een uitkering naar de normen en voorwaarden van de Werkloosheidswet en in geval van arbeidsongeschiktheid na ontslag uit de militaire dienst aansluiting worden gezocht bij de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering.

Deze rechtspositionele situatie is voor deze groep beroepsmilitairen voor bepaalde tijd niet veranderd, hetgeen ook bij de nieuw op te nemen WWV-vervangende bepalingen een aanpak betekent welke afwijkt van die voor de beroepsmilitair aangesteld voor onbepaalde tijd.

In de onderhavige wijziging van de regeling is er dan ook voor gekozen om voor de beroepsmilitair aangesteld voor bepaalde tijd zowel de reeds bestaande aanspraken op werkloosheidsuitkering als de WWV-compensatiebepalingen te integreren.

De verdere uitvoering van de aanspraken die ontleend kunnen worden aan artikel 8 van de Premiereregeling, is zoveel mogelijk afgestemd op de nieuwe WWV-vervangende compensatiebepalingen, terwijl voor wat betreft de randbepalingen aansluiting wordt gezocht bij de normen en de voorwaarden van de nieuwe Werkloosheidswet.

Een en ander betekent voor deze groep een handhaving van de op de dag voorafgaande aan inwerkingtreding van dit besluit bestaande aanspraken bij werkloosheid.

Voor wat betreft de bepalingen die beogen de vervallen WWV-aanspraken te compenseren is de tekst van de WWV niet letterlijk gevolgd. De reden daarvoor is dat de WWV andere uitgangspunten en een ander begrippenapparaat kent dan de hiervoor genoemde Premiereregeling waarin de vervallen WWV-aanspraken voor bedoelde groep militairen moet worden ingepast.

De wijze waarop in de WWV de hoogte en de duur van de uitkering worden vastgesteld is in de voorliggende bepalingen nagenoeg geheel gehandhaafd.

Evenals de meergenoemde Regeling WWV-vervangende uitkering laten de bepalingen ook enige verschillen met de WWV zien ten aanzien van de minimumbescherming. In de bepalingen is voor gehuwden geen toets op het inkomen van de militair en zijn echtgenoot opgenomen bij de beoordeling of de militair in aanmerking komt voor een uitkering ter hoogte van het minimumloon. Ten opzichte van de WWV kan dit leiden tot ruimere aanspraken. Voorts is niet opgenomen een regeling inzake gelijkstelling op het punt van de minimumbescherming van éénoudergezinnen met gehuwden. Dat kan leiden tot mindere aanspraken ten opzichte van de WWV.

Voorts kan gewezen worden op het feit dat de redactie van het achtste lid aansluit op hetgeen daaromtrent in andere (militaire) overheidsregelingen is bepaald. Dat heeft tot gevolg dat de toepassing van de bepalingen in omstandigheden waarbij het voldoen aan verplichtingen of het zoeken naar werk in het geding zijn, voor een deel wat stringenter worden toegepast dan de vergelijkbare bepalingen in de WWV.

Een verschil met de WWV is voorts dat de uitkering niet per dag, doch per maand wordt berekend en betaald. De reden daarvoor is dat wordt aangesloten bij de bestaande bezoldigingssystematiek van de overheid.

3. Deregulering

Bijgevoegd besluit is getoetst aan de Aanwijzingen inzake toetsing van ontwerpen van wet en van algemene maatregel van bestuur en ontmoet uit een oogpunt van deregulering geen bezwaren.

Artikel 1

Artikel 8, lid 1

Het eerste lid beoogt de bestaande aanspraken bij werkloosheid voor wat betreft het gedeelte zoals neergelegd in de Premiereregeling te continueren. Aangezien de (oude) Werkloosheidswet (Stb. 1967, 421) in het kader van de voorstellen tot herziening van het sociale zekerheidsstelsel wordt vervangen door een nieuwe Werkloosheidswet zal voor de onderhavige groep militairen voor de uitvoering aansluiting worden gezocht bij deze nieuwe Werkloosheidswet.

Artikel 8, lid 2

In het tweede lid zijn opgenomen de voorwaarden waaronder recht op een WWV-uitkering bestond. Om recht te doen gelden op de uitkering ingevolge het tweede lid zal de militair aan deze voorwaarden moeten voldoen. In het overgrote deel van de gevallen zal deze nieuwe WWV-vervangende uitkering aansluiten op de uitkering ingevolge het eerste lid, in een enkel geval ontstaat de aanspraak direct na ontslag indien om bepaalde redenen (niet onvrijwillig werkloos) geen recht op de uitkering ingevolge het eerste lid bestaat.

Artikel 8, lid 3

Het derde lid komt inhoudelijk overeen met het vroegere tweede lid en geeft de periode aan gedurende welke recht bestaat op de uitkering ingevolge het eerste lid.

Artikel 8, lid 4

Dit lid bevat de uit de WWV-bepalingen overgenomen termijn, gedurende welke de in het tweede lid neergelegde WWV-vervangende uitkering kan worden toegekend.

Artikel 8, lid 5

Dit artikellid regelt de datum van ingang van zowel de uitkering op grond van het eerste lid alsook de WWV-vervangende uitkering ingevolge het tweede lid.

Artikel 8, lid 6

Het zesde lid, hetwelk overeenkomt met het vroegere derde lid, onder a, biedt de mogelijkheid de uitkeringsduur bij intredende arbeidsongeschiktheid te verlengen met de duur dat uit hoofde van arbeidsongeschiktheid aanspraak bestaat op doorbetaling van bezoldiging op grond van artikel 120 Algemeen militair ambtenarenreglement.

Artikel 8, lid 7

Het zevende lid, onder a, eerste volzin, hetwelk inhoudelijk geheel overeenkomt met het vroegere derde lid, onder b, kent betrokken militair bij ziekte op grond van deze regeling een ziekingelduitkering toe, tot een maximumtermijn van 52 weken. Mocht de militair na het verstrijken van de in het derde en vierde lid genoemde termijnen nog arbeidsongeschikt zijn dan kan hem op grond van het gestelde onder b een uitkering volgens de bepalingen van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering worden toegekend.

Artikel 8, lid 8

De redactie van dit lid komt in grote lijnen overeen met de redactie van de bepalingen inzake verval van recht en niet-uitbetalen van uitkering in andere overheidsregelingen. In het algemeen deel van deze toelichting is reeds aangegeven om welke reden hier is afgeweken van de desbetreffende bepalingen in de WWV. Daarnaast is het besluit van 27 december 1983 (Stcrt. 1984, 2) van de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid tot ontheffing van de inschrijvingsplicht bij het arbeidsbureau voor werklozen van 57,5 jaar en ouder in de tekst verwerkt.

Artikel 8, lid 9

In dit lid is het uitkeringspercentage opgenomen, zoals het luidde na bij de Wet van 20 december 1984, Stb. 657 aangebrachte wijziging. Daarmee kwam het uitkeringspercentage op hetzelfde niveau als het bij Wet van 19 december 1984, Stb. 633, gewijzigde WWV-percentage. Voor de minimum-bepaling is aansluiting gezocht bij de bezoldigingssystematiek (maandbezoldiging) van de overheid.

In afwijking van de WWV-bepalingen betreft de minimum aanspraak bruto bedragen. Hiermee wordt voorkomen dat in de sfeer van de uitvoering een ingewikkelde en tijdrovende toetsing en berekening zou moeten plaatsvinden.

Artikel 8, leden 10 en 11

De wijziging opgenomen in het tiende lid, onder a, beoogt duidelijker aan te geven wat bij de berekening van de uitkering onder laatstelijk genoten bezoldiging dient te worden verstaan. Expliciet is bepaald dat bij het vaststellen van de laatstelijk genoten bezoldiging ook de vakantie-uitkering in aanmerking moet worden genomen. Voorts wordt bepaald dat een bezoldigingswijziging in de actieve sfeer ook doorwerkt in de laatstelijk genoten bezoldiging in de zin van de onderhavige regeling.

De onder b genoemde bepaling omtrent de maximum bezoldiging is inhoudelijk gelijk aan de desbetreffende bepaling in de WWV, zij het dat het maximum dagloon wordt omgerekend naar een bedrag per maand, gebaseerd op een gemiddeld aantal dagen per maand. Op die wijze kan een efficiëntere uitvoering plaatsvinden dan een uitbetaling op basis van dagbedragen, terwijl de financiële effecten gemiddeld gesproken te verwaarlozen zijn. Wel wordt de vliegtoeelage, waarop laatstelijk aanspraak bestond conform de huidige regeling, meegenomen bij de berekening van de uitkering.

Artikel 8, leden 12 en 13

Met uitzondering van enige aanpassingen die voortvloeien uit de eigen aard van deze regeling komen de bepalingen in deze artikelleden overeen met de desbetreffende bepalingen in de WWV.

Artikel 8, lid 14

Een bijzonder geval als bedoeld in het veertiende lid kan bijvoorbeeld zijn de situatie dat een militair aanspraak zou hebben op de in hoofdstuk III b van de WWV neergelegde verlenging van uitkeringsduur voor werknemers van 50 jaar en ouder.

Aangezien de bepalingen die beogen om de WWV te compenseren slechts tijdelijk zijn en zich thans dergelijke gevallen niet voordoen, is besloten dit hoofdstuk III b niet in artikel 8 op te nemen doch in voorkomend geval gebruik te maken van de bevoegdheid als in dit lid neergelegd.

Artikel 9, lid 1

Zoals reeds in het algemeen gedeelte is vermeld kent de huidige regeling in artikel 9 reeds een soortgelijke suppletieregeling als die welke in de (oude) Werkloosheidswet (Stb. 1967, 421) was neergelegd. Deze laatste suppletieregeling is komen te vervallen bij de inwerkingtreding van de nieuwe Werkloosheidswet (Stb. 1986, 566).

Ter vervanging van de suppletieregeling is in de Invoeringswet stelselherziening sociale zekerheid (Stb. 1986, 567) in artikel 25 bepaald dat bij algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld met betrekking tot de toekenning van een loonsuppletie bij werkaanvaarding tegen een lager loon dan het dagloon van de werknemer in de zin van de nieuwe Werkloosheidswet.

Deze bepaling geldt onder meer ook voor hen die op het tijdstip van ingang van de stelselherziende maatregelen in het genot zijn van een WWV-uitkering en op wie de WWV-bepalingen in het kader van de overgangsmaatregelen van toepassing blijven. De WWV kent namelijk

een overeenkomstige suppletiereregeling als die in de (oude) Werkloosheidswet. Uit een oogpunt van doelmatigheid wordt voor wat betreft de toekenning van loonsuppletie dan ook aangesloten bij de regels die op grond van artikel 25 van de hiervoor genoemde Invoeringswet Stelselherziening zullen worden getroffen.

Artikel 9, leden 2 en 3

Deze leden bevatten de reeds bestaande suppletiereregeling voor vliegers.

Artikel II

Dit artikel, leden 1 en 2, beoogt de op de datum van inwerkingtreding van dit besluit bestaande rechten en uitzichten veilig te stellen. Ingevolge de Invoeringswet stelselherziening sociale zekerheid (Stb. 1986, 567) blijft de WWV van toepassing op degenen die op de dag voorafgaande aan de datum van inwerkingtreding van de nieuwe Werkloosheidswet (Stb. 1986, 566) recht hadden op een WWV-uitkering. Onder bepaalde omstandigheden, genoemd in artikel 5 van de Invoeringswet, kan ook na die datum nog recht op uitkering op grond van de WWV ontstaan.

Het derde lid beoogt aan te sluiten op genoemde bepaling in de Invoeringswet. Er wordt daardoor voorkomen dat één persoon dubbele uitkeringsaanspraken zou verkrijgen.

Artikel III

Gezien de aanleiding tot het treffen van deze wijzigingsbepalingen dient de inwerkingtreding van dit besluit samen te vallen met het moment waarop geen nieuwe rechten op grond van de WWV meer kunnen ontstaan. Hiervan is sprake op de datum van inwerkingtreding van de Invoeringswet stelselherziening sociale zekerheid. Die datum is bij Koninklijk besluit van 26 november 1986, Stb. 597, vastgesteld op 1 januari 1987.

De Staatssecretaris van Defensie,
J. van Houwelingen